

Påkallelse, bønn og takksigelse.

Filip. 4, 5.

For «Misjons-Røsten» av M. Blom Bakke.

Da disiplene bad Jesus om undervisning i bønn, ga han både dem og oss en fullkommen retledning i bønn, og samtidig hvorledes bønn ikke må være.

I 1. Moseb. 2, 26 står om det første bønnemøte på denne jord, da den gudfryktige Set begynte å påkalle Herrens navn. I Mat. 6 gir Jesus Kristus først advarsel, ikke å være som hyklerne som ber for å vise sig for menneskene. Derfor henviser han til lønnkammeret med den oppmuntrende meddelelse, at Faderen både hører og ser i lønnkammeret og løner åpenbart. Dernest adværer han om ikke å være som hedningene og ramse op mange ord og gir den trøst, at Faderen vet hvad vi trenger før vi ber.

Så lærer Jesus sine disipler den bønn som i innhold, hellighet og renhet overstråler alle bønner, som i tidens løp er opsendt til himmelen, og den begynner med å påkalle den allmektige Gud som Fader! og nevner dette navn kun én gang*) og slutter med å tilbe og ære ham.

I Joh. 17, hvor Jesu bønn er optegnet nevner han Faderen 6 ganger, en gang med tillegg «hellig» og en gang med «rettferdige Faders». En vidunderlig understrøm av hellig ærbødighet, ydmyghet og kjærlighet i ordene. I Joh. 15 underviser han oss om betingelsen for at våre bønner blir bønnehørt: «Dersom I blir i mig og mine ord blir i eder, da be om hvad I vil og det skal vederfares eder». I 1. Joh. 5, 13, 16 forklares dette mer utførlig, at om vi ber om noe etter hans vilje hører han oss, og da har vi de ting vi har bedt om. Bibelen og erfaringen viser imidlertid at det kan gå noen tid innen bønnehørselen kommer til oss. Ti Daniel måtte vente i 3 uker, ennskjønt det blev sagt til ham at bønner blev hørt samme dag han i ydmyghet viste sig for Guds åsyn (Dan. 10). Profeten Jeremias måtte vente i 10 dager, endog bønner betegnes å ganger som fremført i ydmyghet, for i åndevederen er det mektige åndsmakter som står de hellige imot.

Apostelen Paulus, som av Je-

*) Noen nevner Herrens navn så ofte i bønner, at det grenser inn på å eta Herrens navn forlengjels.

sus Kristus er utvalgt til å føre Guds utvalgte til tro og kjønne den sannhet som hører til gudsfrykt (Tit. 1, 1) underviser de hellige i Korint, at bønner må være både med And og forstand, og at denne undervisning også trenger i våre dager blir den oppmerksom på, som deltar i bønnene, og som stiller sig inn for Guds åsyn og dyktiggjøres til å skille det edle ut fra det uedle (Jerem. 15, 19).

Da alle vel må erkjenne at våre bønner er ufullkomne, har Jesus, vår store ypperstepest, forutsett dette, og for at vi ikke skal bli motløse har han sagt at han trer frem for Guds åsyn for vår skyld og at den Hellig And etter Guds vilje går i forbønn for oss (Rom. 8, 26) med mere fullkomne ord enn vi benytter.

Johannes ser til og med inn i selve himmelen hvor Jesus Kristus nu er ypperstepest, at bønnene blir mottatt i gullskåler og tilsatt med røkelse. — Ja, hvem kan tilfulle utgrunne Herrens miskunnhet og evige rådslutninger, og derfor sier vi «Gud og Faderen takk for alle ting i vår Herres Jesu Kristi navn» (Ef. 5, 20). Men under alle disse herlige sannheter må det ikke gjøre oss likegyldige og slurvete i vårt bønneliv, men må oppmuntre oss til å være sindige og edrue til bønner (1. Peter 4, 7). Vi undervises i Ef. 6 om, at Andens sverd er Guds ord, idet vi til enhver tid ber i Anden, da det er åndelige hærmarker i luften vi har å kjempe imot.

Apostelen ber de hellige i Korint ikke å være barn i forstand, men barn i ondskap. I forstand derimot være fullvoksne (1. kor. 14, 20), og til Timoteus skriver han i sitt avskjedsbrev: Herren gi dig forstand i alle ting. (2. Tim. 2, 7).

Det fortelles om den russiske tsar, at han enkelte dager ga folket lov til å komme med sine bønner, som blev ført muntlig frem for ham, og derpå nedskrevet, så han siden kunde ta bestemmelse om bønnehørselen. Blandt de mange som kom var en mor med bønn for sin sønn som var forvist til Sibirien Hun henvendte sig til offiseren i forværelset for å få råd og veiledning om

Fra det kinesiske felt.

Fra Dorum og Karlson. 25.—3.—29.

Elskede venner!
Vil idag sende eder en hilsen herfra. Hadde tenkt å gå ut til et par landsbyer idag, men det ser ut til at været ikke tillater det, og vil da istedet benytte tiden og skrive litt.

Siden vi sist skrev har vi hatt rike anledninger i evangeliets utbredelse. Forrige måned hadde vi bibelklasse. Begynte på mandag og sluttet lørdag. Det var deilige dager. A, I skulde se hvor ivrige kvinnene var! Evangelistene hadde mennene og vi samledes med kvinnene i kvinnekapellet, men til kveldsmøtet gikk vi sammen i det store kapell. Det var slik bønn i de dager, ja sent og tidlig ropte de til Gud.

Her er ikke så liten plass, men vi hadde dog ikke husrum til alle om natten, så vi fikk inkvartert noen hos de troende her i byen. De andre bodde på stasjonen og mange av kvinnene måtte ligge på gulvet i kapellet. Tidlig om morgenen hører vi dem be og det gleder våre hjerter, da vi forstår de har behov for å tale med Herren og anbefale sig til hans beskyttende nåde.

Ved halv ottetiden var det felles bønnemøte. Deretter inntok de sitt måltid, og så begynte undervisningen. Tenk eder endel gamle kvinner sitte og streve for å forstå disse besværlige skrifttegn!

Dog, det er forunderlig hvordan en del kan lære. Flere har lært å lese, så de på vidnemøtene kan åpne sitt nytestamente og le-

hvorledes hun skulde forholde sig, og om han trodde keiseren vilde gi henne sønnen tilbake. I samtalen løp sier offiseren til henne: «Hvis du ser keiseren legger en brett i det ene hjørne på ditt bønnebrev, så er det håp at din bønn blir hørt.»

Morshjertet banket sterkt da hun trådte inn for den russiske selvhersker, og idet hun leverer bønneskriftet legger keiseren det bort til de andre papirer, men da hun ikke ser ham legge brett på brevet, utbryter hun i angst: «A, nådige og mektige keiser — legg en brett på hjørnet.»

Keiseren smiler og sier: «Du har nok fått underretning på rette sted.»

Bretten blev lagt. Neste dag fikk hun bønnehørselen. Sønnen kommer hjem.

Herren vil av nåde gi alle dem som i ydmyghet lar sig undervise av sannhetens And ved Guds ord til mer å be i den Hellig And og med forstand, i påkallelse og bønn med takksigelse. Om noen mangler visdom da bede han derom til Gud som gir gjerne uten å bebreide. Joh. 1, 5.

I mitt navn skal I drive ut onde ånder —



Her var vi en troende kinesisk familie. Mannen kom til søstrenes misjonsstasjon syk og fra forstanden, men Gud som hører bønner helbredet ham og freste både ham og hustruen.



En kvinne som syk og beitt kom til misjonsstasjonen. Nu er hun en oppriktig og god kristen. — Den vesle piken er hennes vordende svigerdatter som søstrene må skaffe klær, da hun er blandt de fattige. Også hun er troende og dyp.

se av Guds ord. Hvo vil forakte den ringe begynnelse? Det ser jo ut som det går så smått, men dog går det frem. All ære til Jesus!

Like etterat denne klasse var sluttet, drog vi ut til en landsby, hvor vi overnattet et par netter. Vi hadde gode anledninger der, men vi var begge så skropelige til våre legemer at det var en lettelse å få reise hjem igjen.

Var så inne i noen dager, men så avsted igjen. Tiden er så kostbar og vi må benytte den nu, for den fryktelige varme inntre.

For en tid tilbake var begge evangelistene og vi til en landsby hvor det var stor avgudsfest og teater. På alle de år vi har vært her, har vi dog ikke sett et slikt telt opreist for tilbedelse.

Vi gikk inn for å betrakte det og fikk se at på teltveggene var det ophengt en mengde guder, og på bordene var det fullt av mat som var frembåret som offer. A, hvilket mørke! Hvilken makt den onde har i slikt mørke!

Vi fant oss en åpen plass, hvor vi begynte vårt møte, og en masse mennesker omringet oss. Hvor deilig det var å fortelle dem om den eneste sanne Gud og den han utsendte, Jesus Kristus!

De evangelier vi hadde med fikk slik avsetning, og det var spørsmål etter flere. Ja, det velsignede Guds ord skal ikke vende tomt tilbake.

Vi reiste glade og fornøide hjem med bevisstheten om at vi er «Kongens sendebud».

Vi har nu kjøpt en sykkel for misjonen, som den ene av evange-

listene bruker. Den annen evangelist har kjøpt en for sine egne penger. De farter nu om i byene og har gode anledninger.

Ja, elskede misjonsvenner, la oss alle være tro inntil hostens Herre kommer. Den lid og iver som tentes innen i oss ved den Hellig And, må den ikke kveles og slukkes av tidens trøge, kolde og søve ånd. Må vi alle føle vårt ansvar overfor skarene som haster mot en evig fortapelse. Må vi føle som Paulus, at vi står i gjeld, og som han være villig og lydig mot ordet og Anden.

(Dette fikk vi dessverre ikke med i forrige nr.)

16.—4.—29.

Bed dem som hentes til døden og disse som vakler hen for å drepes — måtte du dog holde dem tilbake.

Når du sier: Se, vi visste ikke noe derom, mon da ikke han som veier hjertene skjønner det, og han som gir akt på din sjel, han vet det og gjengjelder et menneske efter dets gjerning. Ordspr. 24, 11—12.

Hvor alvorlig lyder ikke denne formaning til den enkelte av Guds barn! Her kan ingen si som så: Jeg kan ikke redde noen, jeg kan intet gjøre, og heller ikke kan vi undskyldte oss med at vi er uvitende om andres nød.

Vi har flere ganger stått utenfor vår stasjon her i Yüan Shih og sett de dødsdømte fanger bli ført gjennom gaten og ut gjennom vestporten hen til henrettelsesstedet. O, hvilket trist syn! Vi har jo ikke kunnet holde dem tilbake. Loven har lagt sin tuage hånd på dem og nu må de dø.

Den som ikke tror på Jesus er allerede dømt. Hva gjør vi for å redde dem? Her er millioner som ikke kjenner veien til utfrielse. Vi står i gjeld til dem. Vi har fått lys gjennom evangeliet, vi har erfart frelsens herlige virkelighet. Det står til oss å bringe disse bud om utfrielse. Men ikke alle kan gå og dog kan enhver få være med.

Du kan tre inn for vår Fader i lønndom og med sjeles frelse som byrde på ditt hjerte kan du be og vinne seir. Du som har midler kan hjelpe ad den vei. Ja, noe kan gjøres, og det er meget bedre å sette inn i den himmelske bank enn å samle og la det bli igjen til antikrist.

For en tid tilbake hadde vi 3 daggers spesielle møter. Det var ganske meget folk og Guds And var virksom tilsted. En dag da en evangelist stod og talte om Jesu lidelse, blev det så veldig for en gammel broder her, at han begynte å gråte og snart lød en hulken gjennom lokalet, de gråt så evangelisten ikke kunde tale, Forts. 4. side.

MISJONS-RØSTEN

Frilt uafhængig organ i misjonens tjeneste.

Bladet ugis i Sarpsborg av en redaksjonskomité og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementpris er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adressforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Offer-sinn.

Nedenstående lide gjørende beretning tillater vi oss å hitsette efter «Budb.», hentet fra «Folket-bladet», Am. — I sin enkelhet taler den et hjertegripende språk om hvor langt offersinnet strekker sig når hedningens nød blir lagt på hjertet. Hvor står du og jeg i dette stykke? Nedenstående gir anledning til selvprøve:

« — Det er flere år siden det hendte, jeg var på en reise og skulde stanse natten over i en by hvor en av våre prester bodde. Jeg underrettet ham om mitt komme, og han hadde tillyst et møte i kirken for kvelden. Det var midt i uken, men det kom en del folk, og jeg fortalte litt om misjonen.

Det blev ikke bedt om penger til misjonen hverken offentlig eller privat. I forsamlingen satt en mann og hans hustru med — så vidt jeg husker — tre barn. Det var noe vemodig som hvilte over denne familie, og de stirret ufremvendt på mig under hele talen. Jeg kunde ikke annet enn bli oppmerksom på dem.

Efter møtets slutning stod disse fremme i gangen, og da jeg gikk nedover mot døren, hilste jeg på dem. Han rakte mig en dollar og bad mig ta den til misjonen. De sa begge det var så lite, og konen førte hånden op til øinene. Jeg la min hånd på en småpikes hode og strøk henne over håret; hun løftet sitt ansikt, så mig op i øinene og prøvde å smile; men også i hennes blikk var det noe så vemodfullt.

Den dollar var det eneste bidrag jeg fikk til misjonen den kveld.

Da vi kom til prestegården, fortalte presten om denne familie.

De var fattige folk og bodde på en farm som ikke var deres, straks utenfor byen. For ikke lenge siden hadde huset som de bodde i, brent ned. De mistet alt hvad de hadde i huset; ikke bare innbo og kler og mat, men to av deres barn brente inne. Da alt var fortært av luene og det blev mulig å komme bort på ruinene, fant de av ugjenkjennelige forkullede legemer av sine to barn.

Jeg hadde ikke den kveld, og jeg har ikke nu noen bebreidelse mot dem som var ved møtet og som ikke ga noe til misjonen. Møtet var ikke holdt for å samle penger, og jeg visste at mange av dem tok del i arbeidet. Men det var et spørsmål som jeg ikke kunde bli kvitt hele den natt og dagen efter, og det er kommet igjen mange ganger siden: Hvorfor var det nettopp denne familie som Herren fikk bevege til å

komme med en frivillig gave til sin gjerning den kveld? Det kunde ikke være langt fra at deres gave var så stor som hin enkes ved tempelkisten i Jerusalem.»

200 kroner

er intet avskrekende beløp, men meget kan utrettes for denne sum, når den blir anbragt i Herrens tjeneste.

Som det vil fremgå av Kinabrevet (se første side) trenges ovennevnte beløp til opprettelse av en utstasjon av søstrene Dørum og Karlsson. Mange sjeler kan vinnes for himmelen ved en utvidet virksomhet som nevnt i brevet.

Fordelt på mange burde de 200 kroner kunne nås på kort tid.

«Er Herren av alt ditt gods. — Forhold ikke dem godt hvem det tilkommer, når det står i din makt å gjøre det. Ordspr. 3, 27.

Søstrenes kasserer er: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.

Forholdene i Kina

bedres efterhvert, forteller hjemkomne misjonærer, og det har neppe vært så lyse utsikter for misjonsarbeidet som nu. Loven om utryddelse av avgudene gjør sitt til at folket søker den sanne og levende Gud.

På grunn av den dårlige høst har tusener vært herjet av hungersnøden og satt livet til. Hvetehøsten iår tegner meget godt, og en måneds tid vil krisen være overstått.

Røvervesenet er dog en stadig plage, som man vanskelig kan komme tillivs og få avskaffet

«M.-R.»

Et halvt år er nu snart gått siden bladet kom med sitt første nr. Alt har gått over forventning, og vi har fått mange bevis for at det er mottatt med glede utover landet. Vennene her hjemme har vist god forståelse tross alt, og hvad som i særlig glad gleder oss, er alle de oppmuntringer vi har mottatt ute fra de forskjellige misjonsfelt, i hvilke vi ser en stadfestelse av bladets berettigelse. Det er da også blitt flittig brukt.

Vi vil også samtidig benytte anledningen til å takke de mange for den velmente interesse for bladet som de har lagt for dagen, men håper ingen fortryder at de ikke har fått se inseratene på trykk. Vi har helst villet det så.

Trefoldig jubileum

kan Det Norske Misjonsforbund feire i år. Forbundet blev stiftet i Oslo 8. juli 1884 og kan således se tilbake på 45 års virke. — 4. juli er det 40 år siden forbundet sendte ut sitt første kuld, 9 stykker. Endelig er det 30 år siden arbeidet blev åpnet i Kina ved misjonærene J. Christensen og K. Vatsås.

Metodistene i England.

Englands tre store metodistsamfund arbeider på sammenslutning. Ganske vist blev et forslag i den retning ifjor sommer forkastet, idet det ikke opnådde tredjedels majoritet. Men en foreringskomite har fremsatt et nytt forslag som innenfor komiteen har fått 67 stemmer mot 1, og da tilmeldt alle tre hovedledere av opposisjonene fra wesleyansk side nu er stemt for foreningen, menes det at denne vil lykkes.

Evangeliets lys blant kanibalenes mørke.



Fra en landsby i Afrikas indre.

W. H. Anderson, en banebryter i misjonen i Afrika, har tilbragt over trede år blandt forskjellige stammer i Central-Afrika, og han beretter om tilstanden i Angolaland:

«På min reise til Angolaland kom jeg igjennem Ananoland, hvor jeg stanset for å avlegge et besøk hos høvdingene og gjøre opdagelser på veien videre frem. For to år siden reiste jeg sammen med min hustru inn i territoriet Benguela for å begynne virksomhet der. Fire millioner mennesker tilhørte den stamme. Jeg måtte vade over store sumper og myrer, hvor vannet gikk mig op over knærne og undertiden til midt på livet, og når jeg kom til selve flodleiet, måtte jeg svømme. Å kunne svømme er en nødvendig betingelse for en misjonær her. Der er også ofte krokodiller, så man alltid må skynde sig over.

Vi har nu en misjonsstasjon i denne landsdel. Folk der har 380 mil å gå for å komme til den nærmeste luge.

Under oppholdet der fikk jeg besøk av en delegasjon fra selve ka-

nibalene. De har allesammen filet sine tenner, til de er blitt som skarpe pigger, for at de bedre kan rive kjøttet i stykker, når de spiser, et bevis på deres kannibalisme. Og allikevel kom disse menn til oss og bad om, at en lærer eller en misjonær måtte bli sendt dem.

Således er det overalt på dette felt. Hvor som helst jeg har reist, har de innfødte høvdinge, jeg har truffet, bedt oss sende misjonærer. En av dem forsøkte til og med å bortføre mig og holde mig i fangenskap — «Forstå nu», sa han, «at De må love å sende mig en misjonær. Gjør De ikke det, så beholder jeg Dem hos mig». Og det falt mig virkelig vanskelig å komme bort fra den gamle mann.

Vi ser her på det afrikanske misjonsfeltet oppfyllelsen av Joels profeti. Herren utgyder av sin And over alt kjød, så at endog kanibalene roper efter Gud. Måtte Herren hjelpe oss å bevare alle disse kall og sende menn og midler ut i marken, så mange kan bli frelste.

Fra «Misjonsbl.»

Ord for dagen:

Den som vil berge sitt liv, skal miste det; men den som mister sitt liv for meg, skal skyld skal finne det. Mat. 16, 25

nåde. Priset være Jesus! Såløse fikk også disse erfare løftets oppfyllelse iblandt sig. Det var sikkert mange i Jerusalem som ble kjente skriftene og hadde hørt Mesterens tale, ikke kanskje bare en gang, men mange ganger og som også gikk i den forventning at Messias, Israels trost, skulde åpenbares. Men disse som sandreiktig holdt ved i bønnene fikk erfare Kristus levendegjort ved Hellig Anden, idet vi leser i Ap. gj. 2, 4. Da blev de alle fylt med den Hellig And, og de begynte å tale med andre tungter alt etter som Anden ga dem å tale.

Vi leser ikke om at disse hadde tid til å hefte sig med noen diskusjon på hvilken måte eller hvorledes det forholdt sig med dette og hint. Men Peter stod frem med de elleve og oppløftet sin røst og talte til dem, og så lyder det så velsignet i det 16. vers: Dette er det som er sagt ved profeten Joel; Og det skal skje i de siste dager, o. s. v.

Det skrives også om de hellige i Jerusalem, Ap. gj. 2, 46, at de sandreiktig hver dag søkte tempel. Gudstjenesten var ikke lengre en tradisjon for dem, eller hvad vi så ofte i våre dager nå det er tale om å samles til møter blir sagt: Om vi har tid, eller om det passer for mig, o. s. v. Vi går jo en gang om søndagen og da får det jo være bra. Får Kristus fylt le hjertet så blir trangten også i samles med de hellige ikke leiligetsvis, men som et resultat av den sannhet som vi leser i den 8. salme: Hvor elskelige er dine be-liger, Herre, herskarenes Gud. Min sjel lenges, ja, vansmekte av lengsel efter Herrens for-gjæder, mitt hjerte og mitt kjød rø-per med fryd til den levende Gud.

Hvilke vidunderlige bønnemøter og trangten efter bønnemøter man finner hos disse folk som står tale om sandreiktig søkte tempel. I sannhet, de har hverens dres byrder og bragte alt fres for den levende Gud i bønn, således leser vi i Ap. gj. 4, 23: Da de nu var løslatte, kom de til sine egne og fortalte dem alt hvad de hadde sagt til dem. Da de hørte det te oppløftet de sandreiktig sin røst til Gud, o. s. v. Og da de hadde bedt skalyt det sted hvor de var samlet, og de blev alle fylt med den Hellig And, og de talte Gud ord med frimodighet.

Gud gi oss nåde til at således samles i sandrektighet både i ordets hørelse, og inntrengende bønn så er Herren den samme idag, priset være hans hellige navn, og hans velsignelser skulde da heller ikke utebli, uten at ordet skulde få den samme stadfestelse som i Samaria. Herren er mektig! Amen.

Hjertelig hilsen til alle de hellige.

Broderligst

Jens Fjeld.

Det er hjertet

som fatter Gud, ikke forstand. Troen består deri, at hjertet annammer Gud, ikke forstand.

Ver... Offer til for de fr... optas.

FRA SP...

Skal fra s... ord her fra...

Ser vært... her er en t... lige budsk... Jesus Kristu... mel fri fors... sammen i fo... uransakelig... bevaret fr... som så man... senere år...

stod her so... ar, inntil de... flytte ham f... heten. Hans... overstatt plas... beständig de... lufts å få va... på dette... ge salige st... Guds ord, da... som har noe... ner.

Har vært... Asheim nu... Olsen er le... vil til fest 5... nok, bare vi... lighet nok... godt å være... A. A. r m o... for han omk... felle: Tenk at... ved troen på... enkelt, men s... trygg stilling... Ingen er blitt... Nei, han er de... Amen.

F. t. Holms

Fra... I misjonshu... lappemisjons... milie arbeider... tid i det sener... Sjødeberg har... der en tid og... herlig. En lag... års gutt gav... av møtene og... virket av Guds... døpte br. Wan... russisk br., ca... vandrør omkr... ord og forman... vende sig.

Det er herlig... sørke, is- og... samme både i... de i nord og... pris.

For å holde... trenges det jo... og vennene er... fra andre troe... står helt fritt... bygget av midl... met som svar... evangeliske m... ca. 3 år siden... dagsskole hvor... barn som får h... Jesus Kristus... Skulde det va...

